

1. Mødet aabnes.

Dansk Kvindesamfunds Æresformand, Fru Jutta Bojsen Møller aabnede Mødet med at foreslaa en Sang og sang selv for. Derpaa rettede hun i hjertelige Ord en Velkomsthilsen til de to Kredse, som var stiftede i Aarets Løb: Thorsted-Ølsted og Varde.

Københavns-Kredsens Formand, Øjenlæge, Fru Estrid Hein, bød Tillidsmændene velkomne i København og mindede dem om de Ord af Rudyard Kipling: »Vi er ét Blod — Du og jeg.« Ogsaa Dansk Kvindesamfunds Medlemmer var som Kvindesagens Forkæmpere »ét Blod«, fra hvilken Egn af Landet de saa kom.

2. Valg af Ordstyrere.

Fællesstyrelsens Formand, Fru Stampe-Feddersen, foreslog Forsamlingen at vælge til Ordstyrere: Frk. Eline Hansen, Frk. Astrid Paludan Müller, Overretssagfører Fru Henny Magnussen og Frk. Anne Bruun.

Dette godkendtes, og Frk. Eline Hansen besteg som første Ordstyrer Talerstolen og takkede for Valget.

3. Navneopraab finder Sted.

Der er mødt 288 Tillidsmænd og hele Fællesstyrelsen.

4. Formandsmærket overrækkes.

Frk. Paludan-Müller:

Nu Dansk Kvindesamfund er samlet, vil jeg gerne som Talsmand for Kredsen og en Del gode Venner have Lov til at bringe Fællesstyrelsen en Tak og en Gave.

En dansk Kvinde, som har døjet lidt af hvert, af ondt mere end de fleste — og som saa sit Livs Selskin blive til flygende Uvejre, syede, da Aftensolen skinnede paa hende og Stumperne af hendes Lykke, et Alterklæde, hvorpaa der, som et Udslag af hendes rige Livs-Erfaring bl. a. kom til at staa: »Trofasthed er den Dyd, man ej bør blues ved«. Disse Leonora Christinas skønne Ord synes jeg kan sættes over Dansk Kvindesamfunds Gærning, lige fra den begyndte til Dagen i Dag, thi aldrig har Dansk Kvindesamfund bluedes ved med Trofasthed at antage sig danske Kvinders Sag, enten saa Solen skinnede eller Uvejret fæg, enten det gjaldt om at bryde gamle Mure ned eller om at finde nye Veje og bane nye Stier, og nu, hvor man-

ge synes — for at bruge et gammelt Billede — »at Dansen gaar fro og glad ad Ribe Gade, og Slottet det er vundet,« — ja nu har Dansk Kvindesamfund »draget Sværd under Skarlagenskind« og er rede til at tage nye Kampe op.

For alt dette trofaste Arbejde er danske Kvinder i uudregnelig Gæld til Dansk Kvindesamfund, for alt dette trofaste Arbejde vil vi gerne igen i Dag prøve paa at sige Tak.

Desværre kan vor Tak ikke naa alle dem, vi er Tak skyldige, thi Døden har gæstet ogsaa Dansk Kvindesamfund, men for dem vi har mistet, kan vi utale Et: »vi ærer jeres Minde iblandt os!« og vi, som staar udenfor Arbejdet, som ikke er med til at trække Læsset, vi kan tilføje: »jeres Arbejde er ikke gjort forgæves, thi hvor I maatte slippe, tog andre fat og førte jeres Gærning videre, uden at blues ved at holde den gamle Dyd i Ære.« Derfor kan vi ogsaa i Dag henvende os til den nuværende Fællesstyrelse og bede den modtage vor bedste, oprigtigste, mest hengivne Tak for alt — alt — hvad Dansk Kvindesamfund har været og er for danske Kvinder og gennem dem for det danske Folk.

Men da vi synes, Dansk Kvindesamfunds Gærning er saa velgjort, synes vi ogsaa, det bør Dansk Kvindesamfund at være kendt overalt, hvor det færdes og træder, og at det er os, dets gode Venner, der maa hjælpe det dertil. Vi er derfor glade over i Dag at kunne give denne Følelse et synligt Udslag i et Formandsmærke, som vi beder Fællesstyrelsens Formand eller dennes Stedfortræder bære — ikke alene ved Aarsmøderne — men ogsaa ved alle repræsentative, selskabelige og festlige Sammenkomster, kort sagt overalt hvor der maatte være Anledning dertil, at det paa denne Maade maa kendes, at Dansk Kvindesamfund er til Stede og hvem, der er dets Repræsentant.

Her rejste Forsamlingen sig, og Frk. Paludan Müller fæstede det skønne Formandsmærke paa Fru Astrid Stampe Feddersens Bryst, idet hun udtalte:

Idet jeg paa Givernes Vegne har den store Ære at overgive Formandsmærket til Dem som Fællesstyrelsens Formand, tror jeg trøstigt at kunne tilføje, at det er os alle en stor Glæde at Skæbnen har maget det saa, at De, kære Fru Stampe Feddersen, er den

første, der kommer til at bære det, vi ved jo, med hvilken Trofasthed og Nidkærlighed De, — om jeg saa maa sige — har tjent os allesammen, lige fra de berømte »røde Mandage« paa Rathssacksvej Nr. 30 til i Dag, og vi ved, hvor stor Andel De har i, at Leonora Christinas Ord kan sættes over Dansk Kvindesamfunds Gærning.

Dansk Kvindesamfund har endnu mangt og meget at virke, ikke mindst naar danske Kvinder engang gaar over Grænsen til »Landet hinsides den politiske Valgret«, thi vi véd, det vil koste haardt Arbejde at gøre os dette Land underdanigt; men vi ved ogsaa, at dér hvor Arbejdet er hardest, dér vil vi finde Dansk Kvindesamfund med sin Fællesstyrelse foran og sin Fællesstyrelses Formand forrest. Naar Mærket da bæres paa Arbejdets Dag, haaber vi, det maa fortælle Bæreren om, at mange tusind gode Venners gode Tanker og Ønsker følger hende, men bæres det paa Sejrens eller Festens Dag, haaber vi, det maa minde om, at det er givet i taknemmelig Erkendtlighed af Dansk Kvindesamfunds trofaste Arbejde.

Fru Stampe Feddersen takkede i bevægede Ord og tilsagde D. K. fortsat Trofasthed i Arbejdet, saa langt hendes Kræfter rakte.

Derefter afsang Forsamlingen staaende følgende Hilsen til Formandsmærket, skrevet af C. M.

Fortids Guld frem af Muld
løftet stolt den unge Kvinde, —
Du, vor Fører, ligner hende,
hæver højt som hun dit Guld.
Dig vi Høvdingsmykket række,
Du, som rank foran os gaar, —
fra dit kække
Bryst det lyse mange Aar!

Hermed var den smukke, lille Højtidelighed til Ende, og Formandsmærket, der forestiller D. K.'s Bannermærke: Pigen med Guldhornet, udført i Emalje paa Guld, var i D. K.'s Eje.

5. Emblemet anerkendes.

Fru Esther Carstensen:

Fællesmødet, D. K.s øverste Myn- dighed, vedtog som bekendt i Fjor, at vi skulde have et Foreningsmærke, et Emblem. Det Udvalg, som Fællesstyrelsen nedsatte for at bringe denne Beslutning til Udførelse, har arbejdet med fuld Kraft for at faa Mærket